

Predmet : Ovčara (Miroljub Vujović i dr.)
Okružni sud u Beogradu – Veće za ratne zločine
Broj predmeta :K.V. br.1/2003

Glavni pretres: 22. jun 2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i adv. Dragoljub Todorović, punomoćnici oštećenih

U nastavku dokaznog postupka saslušan je **svedok Jadranka Janjić** iz Zagreba, čiji je suprug Borislav Janjić streljan na Ovčari. Ona se 17. novembra 1991. godine zajedno sa suprugom sklonila u vukovarsku bolnicu, gde je bila do 20. novembra 1991. godine, kad je prebačena u Sremsku Mitrovicu, a potom preko Šapca u Zagreb. U to vreme ona je bila trudna. Kad je 20. novembra ujutro došla vojska, izvršeno je odvajanje žena i dece od muškaraca, koji su izvedeni na drugi izlaz i odvezeni sa pet autobusa iz kruga bolnice. Pripadnici JNA zatvorili su u jednu salu lekare i drugo medicinsko osoblje, dok je major Šljivančanin išao po spisku i govorio ko radi, a ko ne radi u bolnici. Medicinske sestre, čiji su supruzi odveženi iz bolnice, obratile su mu se i zatražile od njega da ih vojska vrati. On im je rekao da naprave spisak tih lica, a svedokinja je stavila ime svog supruga, koji je takođe odvežen. Kad je autobus sa ovim licima, kojih je bilo između 20 i 30, stigao u krug bolnice, ona je pronašla supruga Borislava i razgovarala sa njim. On joj je pokazao povrede koje je zadobio od dobrovoljaca, koji su ih tukli u špaliru ispred kasarne. Nju su isterali iz autobusa, a major Šljivančanin je naredio da se lica iz autobusa postroje. Po njenim rečima, dr. Ivanković je zapisivao koga treba pustiti, a koga ne. Major Šljivančanin je nakon kraćeg razgovora rekao da njen suprug mora da ostane radi ispitivanja. Nakon toga su ga odveli, a ona se vratila u bolnicu. U jednom trenutku u dvorištu bolnice videla je automobil «Fiat 1300», iz kojeg su izašla tri četnika. Među njima prepoznala je optuženog Vujanovića, koga je zamolila da izvuče njenog supruga. Optuženi joj je odgovorio da radi na tome i da ona sačeka u bolnici. Nakon izvesnog vremena, videla je optuženog zajedno sa majorom Šljivančaninom i krenula prema njemu, a on joj je ponovio da sačeka u bolnici. Oko 16,00 sati došla su četiri vozila, u kojima su bili medicinski radnici. Ona je ušla u jedno od tih vozila, a potom su odatle otišli za Sremsku Mitrovicu.

Svedokinja je istakla da jedino želi da pronade suprugov grob i da joj optuženi Vujanović saopšti gde se taj grob nalazi. Optuženi Vujanović je, po njenoj oceni, u to vreme bio glavni i svi su ga poštovali i bojali ga se. **Optuženi Vujanović** je komentarišući iskaz svedokinje rekao: «Jaco, ja sam tvog Boru hteo da spasem». Naglasio je da je Borislava Janjića video u autobusu kod kasarne. Dok je razgovarao sa njim, došao je neko od oficira i rekao da niko ne može da izađe iz autobusa, pošto će se krenuti za Sremsku Mitrovicu. Poslednji put je video Janjića u hangaru na Ovčari. Bio je pretučen i jedva ga je prepoznao. Sve to se po njegovim rečima dešavalo 19. novembra, a ne 20. novembra 1991. godine. Sa druge strane, svedokinja je ostala pri navodima da je njen suprug odveden iz bolnice 20. novembra 1991. godine. „Taj dan ću pamtititi do kraja života“, dodala je.